

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného, ve věci

žalobce

J. M.
bytem ...

proti
žalovanému

Vrchní státní zastupitelství v Praze
sídlem nám. Hrdinů 1300/11, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 29. 5. 2017, č.j. SIN 213/2017-6,

takto:

- I. Rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství ze dne 29. 5. 2017, č.j. SIN 213/2017-6, a rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. 4. 2017, č.j. SIN 12/2017-22, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. 4. 2017 (dále jen „KSZ“), č.j. SIN 12/2017-22 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jakož i zrušení prvoinstančního rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Současně se žalobce domáhal poskytnutí jím požadované informace.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce žádostí ze dne 11. 2. 2017 požádal o poskytnutí informace – kopie obžaloby KSZ ve věci sp. zn. KSZ 60/2012 ze dne 4. 4. 2013, pokud možno v elektronické podobě na emailovou adresu žalobce.
4. KSZ poskytnutí informace rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017 odmítlo, proti čemuž se žalobce bránil odvoláním, kterému bylo žalovaným vyhověno a rozhodnutí KSZ žalovaným zrušeno. Prvoinstančním rozhodnutím posléze KSZ opět odmítlo informaci poskytnout. Uvedlo, že dne 5. 4. 2013 byla státním zástupcem KSZ podána ke Krajskému soudu v Praze obžaloba datovaná dne 4. 4. 2013. Řízení je u daného soudu vedeno pod sp. zn. 4 T 21/2013, přičemž věc je stále ve stádiu trestního řízení před soudem I. stupně, tj. nebylo doposud pravomocně rozhodnuto. KSZ tak odmítlo informace poskytnout s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.
5. KSZ při aplikaci daného ustanovení vycházelo z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které je nutné uvážit, nakolik je důvod neposkytnutí informace opravdu ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou, tj. zpravidla zájmem státu na tom, aby informace neohrozila objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nebyly zveřejněny o osobách údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností a nebyla porušena presumpce neviny. Výklad § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je totiž nutné provádět ve spojení s výkladem trestního řádu; konkrétně s § 2 odst. 2, § 8a odst. 1 a 3 a § 12 odst. 10. V dané věci přitom nebylo ukončeno dokazování a současně musí být garantována i presumpce neviny, což je nutné považovat za naléhavou společenskou potřebu omezující právo na informace. Poskytnutí informace KSZ, které je v odlišné procesní situaci oproti soudu, by proto bylo jednostranným, subjektivním krokem z jeho strany. KSZ tedy shledalo, že by došlo k rozporu s veřejným zájmem na neohrožení objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, jakož i zájmem na nezveřejnění údajů, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a k rozporu s respektováním zásady presumpce neviny.
6. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí obsahuje řádné a přesvědčivé odůvodnění, přičemž žalovaný se se závěry KSZ ztotožňuje. Pokud je v některých jiných případech anonymizovaná obžaloba (event. její enunciat) po jejím přednesu u veřejného hlavního líčení poskytnuta, neznamená to, že by tak mělo být

učiněno vždy. V tomto ohledu se vychází z průběhu konkrétního trestního řízení, přičemž KSZ v dané věci svůj postup zdůvodnilo. Důvodem poskytnutí informace pak nemůže být sama o sobě ani skutečnost, že požadovaná informace je veřejně přístupná, ať ji zveřejnil kdokoli. Nabízí se přitom otázka, proč se žalobce po KSZ informace opakovaně domáhá, když je dle něj veřejně, tj. i jemu přístupná z jiného zdroje.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí, neboť dle něj neexistuje zákonný důvod pro neposkytnutí informace, a to s ohledem na následující:

1) Požadovaná informace (obžaloba) byla při hlavním líčení dne 7. 8. 2013 před soudem a veřejností přečtena, tj. veřejně prezentována, osoby přítomné při líčení se s obsahem mohly seznámit. Z uvedeného je i zřejmé, že subjektivně vymezený pohled veřejné žaloby tak již byl veřejně prezentován. O obžalobě bylo navíc již jednou rozhodnuto rozsudkem ze dne 7. 4. 2015 (později zrušeným), přičemž výroková část rozsudku se převážně shoduje s výrokovou částí obžaloby. V souladu s § 12 zákona č. 106/1999 Sb. mohlo KSZ anonymizovat obžalobu, přičemž nebylo nijak vysvětleno, jak by žalobce mohl anonymizovanou obžalobou ohrozit nebo přímo zmařit trestní řízení. S ohledem na charakter informace, stav trestního řízení, jakož i to, že informace je každému veřejně přístupná z internetových stránek www.lidovky.cz pak ani takové ohrožení či zmaření není možné.

2) Žalovanému nepřísluší zabývat se tím, proč je informace požadována, když má být veřejně dostupná z jiného zdroje, neboť žalobce nemusí žádost nijak zdůvodňovat. Navíc žalobce v odvolání uvedl, že nedisponuje informací v písemné a anonymizované formě.

3) Žalovaný ve svém prvním rozhodnutí ze dne 3. 4. 2017 sám uvedl, že z jeho strany jsou anonymizované obžaloby po přednesu u hlavního líčení běžně zveřejňovány, což ovšem v napadeném rozhodnutí popřel s tím, že tak nemusí činit ve všech případech.

8. Žalovaný ve vyjádření nejprve uvedl, že žaloba mohla být podána osobou, která ve skutečnosti není zákonným zástupcem žalobce, neboť tato skutečnost z obdržených podkladů nevyplývá. V takovém případě by bylo namístě žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. K věci samé sdělil, že dostupnost požadované informace z jiného zdroje byla při rozhodování o žádosti žalobce irelevantní, jak bylo poukázáno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný dále znovu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu stran aplikace § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a souvislost s trestním řádem, neboť je nutné zajistit ochranu zájmu státu na řádném průběhu trestního řízení, neukončeném dokazování, a uplatnění presumpce neviny, která představuje naléhavou společenskou potřebu omezující právo na informace. Vzhledem k odlišné procesní situaci, podkladům rozhodnutí a hodnocení důkazů v době, kdy je podávána obžaloba a v době, kdy soud pravomocně rozhoduje ve věci samé, jakož i s ohledem na jiný přístup stran presumpce neviny by tak poskytnutí informace nebylo v souladu s veřejným zájmem. Je nutné proporcionálně zvažovat na straně jedné právo žadatele na informace a práva jiných osob (zejména na ochranu soukromí). Při jejich nerespektování totiž hrozí občanskoprávní

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

postih povinnému subjektu. Tento závěr nemůže ovlivnit ani to, že informace je v důsledku jednání jiných subjektů již veřejně známa.

9. Okolnost veřejné známosti informace je naopak důvodem svědčícím pro její neposkytnutí. Ačkoli KSZ při řešení žádosti žalobce z formálního hlediska nesplnil povinnost dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., tj. sdělit žalobci, kde lze informaci získat, nezasáhl tím materiálně do jeho práv, neboť žalobce věděl, kde lze informaci dohledat. Požadavek žalobce, že chce informaci mít v listinné podobě od KSZ, přestože má vědomost o umístění textu obžaloby na internetu, je přehnaný a nemá oporu v zákoně. Objektivně tak požaduje něco, co již má. Zbytečně tím však zatěžuje KSZ, což je v rozporu s právem na informace, zpomaluje vyřizování jiných žádostí, zasahuje do práv jiných žadatelů, zvyšuje zatížení veřejných rozpočtů, atd. Ze strany žalobce jde o zneužití práva. Žaloba by proto měla být zamítnuta.
10. Žalobce v replice uvedl, že zákonný zástupce, který podal žalobu, je otcem žalobce, nebyl zbaven či omezen ve svéprávnosti, resp. zbaven rodičovské odpovědnosti. Žaloba tak byla podána oprávněnou osobou. Ve věci samé pak žalovaný ve vyjádření doplňuje skutečnosti neobsažené v rozhodnutí, což není přípustné, přičemž však § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. dává povinným subjektům možnost vyřídit žádost odkazem na zveřejněnou informaci, nikoli informaci samotnou. Pokud této možnosti povinný subjekt nevyužije, poskytne informaci sám (KSZ však informaci odmítlo poskytnout). Žalobce žádá o poskytnutí informace v písemné podobě, která není žalobci přístupná. Argumentace žalovaného by vedla k tomu, že by žalobce mohl být stejně tak odkázán na audio nahrávku přednesu obžaloby při hlavním líčení. Žalobce nemůže mít jistotu, že uveřejněná informace na internetu prostřednictvím fotografie papíru je pravá, resp. že nebyla pozměněna. Žalobce po žalovaném nic jiného nepožaduje, nezasílá mu desítky žádostí, nejedná se ani o žádost časově či finančně náročnou. Nejedná se tedy o žádost zbytečnou či dokonce šikanozní.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s., neboť rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost.
12. Městský soud na základě žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
13. Podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení. Ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena.
14. Podle § 12 zákona č. 106/1999 Sb. všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.
15. Podle § 8a odst. 1 trestního řádu při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.

16. Podle § 8a odst. 3 trestního řádu orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací podle odstavce 1 veřejným sdělovacím prostředkům; poskytnutí informací odeprou z důvodů ochrany zájmů uvedených v odstavcích 1 a 2. Vyhradí-li si v přípravném řízení státní zástupce právo poskytnout informace o určité trestní věci, může je policejní orgán poskytnout jen s jeho předchozím souhlasem.
17. Městský soud před samotným vypořádáním jednotlivých žalobních námitek v první řadě uvádí, že žaloba byla, s ohledem na věk žalobce ke dni jejího podání soudu, tj. 13. 7. 2017, za žalobce podána jeho zákonným zástupcem - otcem, což si soud ověřil výpisem z technologického centra Ministerstva vnitra. Soud proto přistoupil k posouzení věci samé, přičemž vzhledem k dosažení zletilosti žalobcem v průběhu soudního řízení odpadl důvod jeho zastoupení.
18. **Ad 1)** Žalobce nejprve namítá, že požadovaná informace již byla zveřejněna, a to jak před soudem samým v hlavním líčení, tak i prostřednictvím internetu, prvoinstanční soud již navíc o obžalobě jednou rozhodl. Současně nebylo vysvětleno, jak by anonymizovaná podoba informace mohla ohrozit či zmařit účel trestního řízení.
19. K věci samé je na úvod třeba uvést, že právní úprava, potažmo související judikatura, vycházejí ze zásady zpřístupňování zpravidla všech informací, které se vztahují k působnosti povinných subjektů. Jedním z hlavních významů práva na informace totiž je, že dává osobám možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci. Jakékoliv omezení tohoto přístupu pak musí být stanoveno zákonem a musí být nezbytné. Konkrétně k otázce omezení práva na informace v souvislosti s aplikací § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. se opakovaně vyjadřovala judikatura zejména s ohledem na nemaření účelu trestního řízení, ochranu osobních údajů fyzických osob v trestním řízení, resp. na vztah tohoto ustanovení k ustanovením trestního řádu. Ze samotného znění daného ustanovení totiž ještě nelze dovozovat vyloučení poskytnutí jakékoliv informace (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103).
20. V rozsudku ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 – 63, Nejvyšší správní soud ve vztahu k § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. uvedl, že vyluka poskytování informací není samoučelná, nýbrž souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení – řádné prošetření skutku, který naplňuje znaky trestného činu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009 – 119, jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt *uvvází*, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonitosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nepřístupnit. Pokud *nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení*

zmařen nebo obrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení.

21. V rozsudku ze dne 1. 2. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, týž soud shledal, že povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení dle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vsutku *ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou*. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, například obětí trestného činu.
22. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s právní úpravou dle trestního řádu lze *po provedeném uvážení konkrétních okolností* ve vztahu k individuální trestní věci nevyhovět. Pouze pokud bude v intencích případu existovat naléhavá společenská potřeba, kterou bude nutné s ohledem na obecné nároky kladené na správní rozhodnutí řádně zdůvodnit, povinný subjekt informaci neposkytne.
23. Pro úplnost soud rovněž dodává, že § 11 odst. 4 písm. a) zákon č. 106/1999 Sb. byl s účinností od 24. 4. 2019 novelizován zákonem č. 111/2019 Sb., takže již § 11 odst. 4 písm. a) výslovně hovoří o neposkytnutí informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces. Tato změna však není na nyní posuzovanou věc použitelná (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž, jak bylo uvedeno výše, reflektuje dosavadní judikatorní závěry.
24. V posuzované věci účastníci nerozporují, že žalobce požadoval informaci o stále probíhajícím trestním řízení, neboť po „zásahu“ Nejvyššího soudu se řízení vrátilo k soudu I. stupně. V tomto ohledu i rozhodnutí správních orgánů primárně vycházela z časového aspektu trestní věci, která byla při posuzování žádosti žalobce ve stádiu trestního řízení před soudem I. stupně, tj. věc nebyla pravomocně rozhodnuta.
25. Se správními orgány lze souhlasit, že časový aspekt bude pro posouzení žádosti nepochybně důležitý, neboť s ohledem na výše citovanou judikaturu by zejména na začátku trestní věci mohlo poskytnutí informací zmařit účel trestního řízení. Pokud by tedy například podstatná část úkonů měla být teprve prováděna, poskytnutí informací by mohlo například ohrozit efektivitu dalšího vyšetřování. Typicky v úvodních fázích trestního stíhání se proto informace obvykle neposkytnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 103/2019-28 ve vztahu k požadavku na poskytnutí informace – usnesení o zahájení trestního stíhání). V rozsudku ze dne 1. 2. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, však týž soud zdůraznil, že *přípravné trestní řízení je jistě co do informační otevřenosti vůči veřejnosti kvalitativně odlišné jednak od trestního řízení před soudem, podřízeného zásadě veřejnosti, na straně jedné, jednak od plnění úkolů zpravodajských služeb*. Proto omezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení, zejména v jeho přípravné fázi, bude spíše pravidlem než výjimkou.
26. Z uvedeného je zřejmé, že ve vztahu k požadovaným informacím je při vyřizování žádostí v souvislosti s úvahou o existenci ospravedlněné naléhavé společenské potřeby nutné zohlednit časový aspekt v trestní věci. Jinými slovy rozlišovat především úvodní fázi

trestní věci, která je svou povahou neveřejná, a kde je poskytnutí informace dle judikatury spíše výjimkou, oproti tomu, kdy již byla podána obžaloba, resp. věc je již ve stádiu řízení před soudem s ohledem na zásadu veřejnosti (byť ta neplatí absolutně). Tím spíše, pokud se již jednou uskutečnilo hlavní líčení, potažmo soud již o věci měl jednou rozhodovat. Jakkoli nelze obecně vyloučit, že u některých trestních věcí bude nutné trvat na nezpřístupnění (konkrétních) informací i ve fázi řízení před soudem, bude nutné takový závěr pečlivě zdůvodnit s ohledem na individuální okolnosti případu.

27. V nyní posuzované věci tomuto požadavku dle městského soudu správní orgány nedostály. Žalobce dne 11. 2. 2017 požádal o poskytnutí obžaloby podané již dne 5. 4. 2013. Argumentace KSZ o nemožnosti poskytnout obžalobu z důvodu průběhu trestního řízení, neskončení dokazování a presumpci nevinu, je však zcela obecná. KSZ se paušálně dovolává a cituje ustanovení trestního řádu, nijak nekonkretizuje, jak by v intencích dané konkrétní trestní věci již ve fázi řízení před soudem po přečtení v hlavním líčení mohlo poskytnutí obžaloby ohrozit objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, případně jeho průběh, ani nepřibližuje zmíněnou souvislost s údaji o zúčastněných osobách přímo nesouvisející s trestnou činností a nemožnost jejich zveřejnění v tomto případě. KSZ tedy v intencích konkrétních okolností případu nevysvětlilo, v čem konkrétně zde spočívá naléhavá společenská potřeba, přestože jej sám žalovaný již jednou v rozhodnutí ze dne 3. 4. 2017 upozornil, že důvody v dané fázi konkrétního trestního řízení musí rovněž řádně a konkrétně odůvodnit.
28. Odepření požadovaných informací musí správní orgány vždy náležitě zdůvodnit konkrétními přezkoumatelnými úvahami, tj. nikoli obecnou argumentací a paušálními závěry. Jinak jde o rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Soud si je vědom toho, že v rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informace ve vztahu k § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. zpravidla nelze okolnosti podrobně rozvádět, jinak by se skutečně mohlo zvyšovat riziko ohrožení nebo přímo zmaření smyslu a účelu konkrétního trestního řízení. Na druhou stranu nelze neposkytnutí informací odůvodňovat šablonovitými závěry s poukazem na stále probíhající řízení, neskončené dokazování a presumpci nevinu.
29. KSZ tak ve vztahu k danému případu mělo alespoň stručně a v hrubých rysech uvést, objasnění jakých skutečností by ve fázi řízení před soudem, kde je nutné zohlednit zásadu veřejnosti, ještě mohl být ohroženo, potažmo jakou souvislost v tomto konkrétním případě mají mít údaje o dotčených osobách přímo nesouvisející s trestnou činností (za předpokladu, že zde skutečně jsou, neboť ani to není zřejmé). Jinými slovy je nutné v intencích případu naznačit, v čem by mělo u uvedené věci spočívat nebezpečí, které by mohlo plynout z poskytnutí požadované informace, aby byla řádně ospravedlněna naléhavá společenská potřeba. Jelikož zdůvodnění správních orgánů bylo zcela nedostatečné, nemohlo obstát.
30. Relevantní není ani argument týkající se odlišnosti procesní situace státního zástupce a soudu a s tím související okolnosti, neboť toto je každému již z povahy věci zřejmé. Za situace, kdy žalobce požaduje pouze poskytnutí obžaloby, je nasnadě, že se mu nedostane autoritativního závazného řešení případu soudní mocí se vším, co k tomu patří, včetně zodpovězení ústřední otázky (ne)vinu konkrétních osob, nýbrž toliko dosavadní výsledek práce jedné ze stran trestního řízení, ve kterém bude prezentován pouhý názor, se kterým se může či nemusí soud následně ztotožnit. Obdobně proto není relevantní, že informace o

skutku, potažmo veřejná žaloba je jednostranným krokem prezentujícím subjektivně vymezený pohled na trestní věc, o které nebylo doposud soudem pravomocně rozhodnuto.

31. Pokud by soud přistoupil na uvedenou argumentaci, z poskytování informací, potažmo z dohledu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., by byly v podstatě vyloučeny jakékoliv písemnosti státních zastupitelství v trestních věcech, což nekoresponduje ani s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103 (a v něm citovanou judikaturou), ve kterém soud mimo jiné uvedl, že nelze paušálně říci, že například poskytnutím informace o obsahu jakéhokoliv rozhodnutí státního zástupce bude vždy ohrožen ústavně chráněný zájem.
32. Soud se rovněž ztotožňuje s žalobcem v tom, že medializace v tomto konkrétním případě měla být zohledněna ve prospěch poskytnutí informace žalobci. Judikatura roli medializace dává do souvislosti opět především s tím, v jaké fázi se trestní věc nachází. Tak v případě rozhodnutí státního zástupce o zastavení trestního stíhání si dle Nejvyššího správního soudu lze v široce medializované kauze jen obtížně představit, jak by vydáním informace mohl být ohrožen zájem na vyšetření činu, který v době podání žádosti plnil přední stránky denního tisku včetně všech svých detailů (viz rozsudek ze dne 1. 2. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103). Naopak v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 103/2019-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že aspekt medializace v úvodní fázi přípravného řízení, kdy byla trestná činnost teprve rozkrývána a existovalo informační embargo, působil proti poskytnutí informací – usnesení o zahájení trestního stíhání.
33. Soud souhlasí s žalovaným potud, že samotné uveřejnění požadované informace třetí osobou nezakládá ještě dle zákona č. 106/1999 Sb. právní povinnost povinným subjektům rovněž informace poskytnout, neboť by to minimálně popřelo snahu neposkytovat informace, jejichž zveřejnění by mohlo ohrozit účely trestního stíhání v jeho samém počátku (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 103/2019-28). V projednávané věci přitom z ničeho nevyplývá, že by přímo ze strany KSZ či žalovaného došlo k poskytnutí obžaloby veřejnosti, resp. médiím. Z podání žalovaného je naopak zřejmé, že k jejímu zveřejnění na internetu došlo patrně v důsledku jednání jiných subjektů.
34. Na druhou stranu však není ani sporu o tom, že sám státní zástupce v tomto případě již před soudem a veřejností prostřednictvím žalobcem požadované obžaloby prezentoval u hlavního líčení dne 7. 8. 2013 dosavadní výsledky své práce, a to v kauze, o kterou byl mimořádný mediální zájem, neboť se týkala jedné z trestních věcí bývalého středočeského hejtmána (tedy osoby dlouhodobě veřejnosti známé a politicky aktivní) a společně s ním dalších osob, jak vyplývá ze spisového materiálu. Současně z ničeho nevyplývá, že by v řízení před soudem byla účast veřejnosti nějak omezena. Naopak celá trestní věc byla od začátku dlouhodobě laickou i odbornou veřejností sledována, média ji pravidelně do podrobností probírala a detailně informovala i o průběhu samotného řízení před soudem, k čemuž přispěla i určitá teatrálnost vystupování a informační otevřenost části účastníků. Veřejnost měla možnost obsah obžaloby vyslechnout, nahrát si ho, případně podrobné informace obdržet sice zprostředkovaně ale detailně od médií. Orgány činné v trestním řízení byly navíc osočovány z toho, že kauza má být ve skutečnosti politickým procesem, jakousi mstou kvůli politickým postojům a aktivitám některých z účastníků, že je do ní politicky zasahováno, že je o výsledku předem rozhodnuto, že důkazy byly pořízeny

nezákonně, apod. Jinými slovy zde byla zpochybňována důvěra v orgány činné v trestním řízení, tj. zda postupují zákonným způsobem. I v tomto kontextu je proto dle soudu nutné zohledňovat aspekt medializace ve vztahu k požadované informaci. V tomto konkrétním případě tedy soud nesdílí obavy žalovaného z možné odpovědnosti za poskytnutí informace.

35. Žádost žalobce zde současně nelze chápat ani tak, že by se jejím prostřednictvím snažil obejít nějaké „informační embargo“, případně v reálném čase chtěl sledovat průběh trestní věci jiných osob, a to již s ohledem na značný časový odstup jeho žádosti (srov. situace posuzovaná v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 103/2019-28).
36. Městský soud proto v této souvislosti uzavírá, že aspekt medializace, zejména samotná prezentace obžaloby státním zástupcem soudu, potažmo veřejnosti, s ohledem na fázi trestního řízení, o které média podrobně informovala, navíc v trestní věci dlouhodobě sledované, ve které byly orgány činné v trestním řízení osočovány z nezákonného postupu a která se týkala mimo jiné i osoby dlouhodobě politicky angažované, působila ve prospěch poskytnutí informace - obžaloby.
37. Pokud jde o tu část vyjádření žalovaného k žalobě, ve které se žalovaný zabývá naplněním podmínek dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. (odkaz na zveřejněnou informaci), a shledává, že žalobce objektivně informací disponuje, tj. požaduje něco, co již má, soud uvádí, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes odůvodnění rozhodnutí a nikoliv přes vyjádření k žalobě.
38. Vyjádření žalovaného k žalobě není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí proto nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, ani ve vyjádření ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Soud se na rozdíl od žalovaného nedomnívá, že by žádost žalobce byla zbytečná, šikanózní, případně se dotýkala práv jiných subjektů a zatěžovala veřejné rozpočty. Žalobce se domáhal poskytnutí informace přímo od povinného subjektu, který disponuje autentickým zněním informace. Jak výstižně poznamenal žalobce v replice, uveřejnění informací třetí osobou na internetu totiž ještě neznamená, že takto zveřejněná informace je úplná a pravdivá, resp. že nebyla nějakým způsobem pozměněna.
39. Současně soud v tomto případě vyřízení žádosti nepovažuje za tak náročnou činnost, která by v důsledku vytíženosti KSZ, resp. žalovaného vedla k tomu, že by se dotýkala práv jiných žadatelů o poskytnutí informací a zvyšovala zatížení veřejných rozpočtů či dokonce nadměrně zatěžovala KSZ či žalovaného, jak tvrdí. Údajné zatěžování ať již časové či finanční nelze dávat k tíži žalobci.
40. Konečně k případnému poskytnutí anonymizované verze požadované informace (§ 12 zákona č. 106/1999 Sb.), městský soud konstatuje, že možnost využití anonymizace údajů, resp. znečitelnění celých částí textu požadované informace, se odvíjí nejen od anonymizace údajů o dotčených osobách, což je pouze jedna z okolností, ale s ohledem na důvody nevyhovění žádosti i od toho, zda to budou připouštět konkrétní okolnosti případu ve vztahu k neohrožení objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, potažmo průběhu

a samotného účelu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 103/2019-28). Vzhledem k tomu, že odůvodnění správních orgánů bylo co do intencí trestní věci nekonkrétní a šablonovité, což vede soud ke zrušení rozhodnutí, bude na správních orgánech, aby při rozhodování současně posoudily, zda v tomto případě je možné poskytnout informaci v anonymizované verzi.

41. Na základě výše uvedeného proto městský soud uzavírá, že na rozdíl od žalovaného se neztotožňuje s tím, že by odůvodnění neposkytnutí informací bylo dostatečné a přesvědčivé. Při aplikaci § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze uvádět pouze obecné závěry.
42. **Ad 2)** K další námitce, že žalovanému nepřísluší zabývat se tím, proč je informace požadována, když má být veřejně dostupná z jiného zdroje, že žalobce nemusí žádost nijak zdůvodňovat, když navíc uvedl, že nedisponuje informací v písemné a anonymizované formě, městský soud konstatuje, že žadatel o poskytnutí informací skutečně není dle zákona č. 106/1999 Sb. povinen svou žádost odůvodňovat (viz například již rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007-87, a ze dne 27. 6. 2007, č.j. 6 As 78/2006-58).
43. Přesto lze uvést, že motivace žadatele není vždy zcela irelevantní již jen s ohledem na žádosti, u nichž přichází do úvahy odmítnutí pro zjevně šikanozní přístup a zneužívání práva na informace ze strany žadatele (k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 9. 2012, č. j. 10 A 34/2011-34, a totožně i názor doktríny, viz například *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 14*). V tomto kontextu je tedy nutné vnímat i žalovaným si v napadeném rozhodnutí položenou otázku, proč se informace žalobce domáhá, když ji má přístupnou z jiného zdroje. Soud v tomto nespátřuje pochybení, kvůli kterému by mělo být rozhodnutí zrušeno. Současně však soud neshledal indicie o zneužívání práva žalobcem či o šikanozním přístupu, jak naznačuje žalovaný ve vyjádření.
44. **Ad 3)** Konečně k námitce, že žalovaný nejprve v rozhodnutí ze dne 3. 4. 2017 uvedl, že z jeho strany jsou anonymizované obžaloby po přednesu u hlavního líčení běžně zveřejňovány, což ovšem bylo v žalobou napadeném rozhodnutí popřeno s tím, že tak nemusí činit ve všech případech, městský soud rovněž s odkazem na argumentaci obsaženou výše v rámci Ad 1) uvádí, že skutečně nelze vyloučit, že u některých trestních věcí bude nutné trvat na nezpřístupnění (konkrétních) informací i ve fázi řízení před soudem (ostatně ani zásada veřejnosti v soudním řízení neplatí bezvýjimečně). Potud konstatování žalovaného v jeho rozhodnutí ob stojí, neboť právo na informace zde není absolutní. Závěr o odmítnutí poskytnutí informací nicméně bude nutné vždy pečlivě zdůvodnit s ohledem na individuální okolnosti každého jednotlivého případu. Soud se přitom, jak bylo vysvětleno v Ad 1), neztotožnil s žalovaným v tom, že zdůvodnění stran odmítnutí informace poskytnout bylo v tomto případě řádné a dostatečné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. S ohledem na výše uvedené proto městský soud shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Správní orgány musí v případě odmítnutí poskytnout informace

s ohledem na § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. v intencích dané trestní věci konkrétně přiblížit, jak může poskytnutí obžaloby ve fázi řízení před soudem I. stupně po jejím přečtení v hlavním líčení ohrozit objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, případně jeho průběh, potažmo přiblížit zmíněnou souvislost s údaji o zúčastněných osobách přímo nesouvisející s trestnou činností a nemožnost jejich zveřejnění v tomto případě. Rozhodnutí tedy musí nikoli pouze paušálně ale konkrétně v kontextu dané věci ozřejmit, v čem zde spočívá ona naléhavá společenská potřeba, na základě které bylo upozaděno právo žalobce na poskytnutí informací.

46. Soud proto rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 odst. 3 s.ř.s.). Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly dány zákonné důvody dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán. Za daného stavu současně nemohl soud postupovat podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a uložit povinnému subjektu informaci poskytnout, jestliže otázka existence důvodu pro odmítnutí žádosti nebyla v řízení před správními orgány dosud řádně projednána.
47. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti žalovanému. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Žalovaný je tak povinen k náhradě nákladů řízení ve výši 3 000 Kč k rukám žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.